

Ясність путі

Ми зовні схожі всі, як люди
У всіх своїх людських тілах,
Але ж - чи люди, чи іуди
І ті всі, що ідуть лиш в крах?

Як про людей вже справжніх й гідних,
З нас десятох в тім - лиш один,
Хоч і з багатих, хоч і з бідних,
Хоч батько й мати, дочка й син,

І ні до чого тут ні статки,
Ні статус наш, ні вченість в нас,
Про людяність й людське - нотатки
Ми пишемо, щоб в нас не згас

Те все, у чому і з нас люди
З всіх можуть вийти, та не всі
З нас нині хочуть знать те, й буде,
Без чого нам не стать усім

Щоб ми вже втямили й космічний
Для себе і в самих собі,
І що таке в житті быть вічним.
Хто й сам до того в боротьбі

Лиш зрозумівши, в чім людина
І що ж вона таке в нас є,
В чім з Богом в нас є пуповина,
Що наше й в нас, що Бог дає

Збагне й про себе ж, як людина
Не просто так, а з Богом вже,
Щоб стать і быть з Ним, йти невпинно

І хто б, і ким не був би з всіх нас,
Говорять не про багатьох:
Ото ж людина справжня, в час
Наш нинішній, з нас з десятох,

Хоч й дуже вчений академік,
А хоч – й безграмотний пастух,
Щоб стать людиною, в цій темі
Все в нас вирішує наш дух!

Вогонь в серцях в нас з зором й з слухом,
Як в серці зір і слух в нас є,
То ми вже люди з світлим духом,
І в нім зросли. Не Бог дає

Людьми такими, щоб й для Бога
Ми в першу чергу стали, й в Нім,
І з Ним лиш й в Космос весь дорога
В нас без ракет відкрилась, й дім

В самім собі з самим собою
Зможе дійти й дійде з всіх нас -
Ті й стануть, й будуть вже такою
Людиною вже, й на весь час!

З тим всім, хто піде сам в дорогу,
Сам з Вченням Шамбали і в нім,
І з ним і в нім й всю Агні Йогу
Буде вивчати, - той в всім тім

Нам до цих знань, й давно, авжеж.

Яких нам нині й не злічити?
Але ж якщо в них не знайти
Ті відповіді, без яких і жити
В нас сенсу й суті, та й мети

Чому в житті несправедливість
На кожнім кроці, і у всіх,
Де ж в Світі Бог, й де Божа милість,
І в чім наш гріх, а в чім успіх?

І чому бідні є, й багаті,
Розумні й дуже, й геть дурні?
І в гурті є, і в с краю в хаті,
В житті всім радісні й сумні,

Шукає і знаходить, й бачить
І в чім свобода й рівність є,
І людство - з трударів й з ледачих,
Невже таких всіх Бог дає?

Всім зрозумілих і доступних,
Щоб відповідь нам всім дали,
Як жити, щоб в часах всіх скрутних
Ми б й вихід кращий з них нашли!

Бо щось не так є в нашім людстві,
Як мало б бути в нас, людей,
З нас в бузувірстві і в розпутстві
Більш ніж пів світу, в тім й смертей

Без знань, яких нам всім не знати,
Чому й навіщо ми живем,
І світ весь є чому, й хто дати
Нам зможе відповіді з тем,

Нема й не може бути в людини.
На всі «чому, і де, і як?»
Хоч щось, хоч десь, хоч з половини
Не хоче знать лиш неборак.

Чому йдуть й безкінечно війни
В країнах і в народах всіх,
Якщо лиш раз живем, куди ж відійдем,
І за що рай нам й пекло, й гріх?

Чому ж пихаті і нахабні
Жирують й гноблять інших всіх?
Хтось в відданості, хтось більш в зраді,
І кожен з них в тім свій успіх

І в чому сенс і суть в житті в нас?
Чомусь нас всіх цьому не вчать,
В науках для широких мас
Та і в релігіях поняць,

Щоб знали точно, що - від Бога,
А що в нас є від нас, людей,
Яка і в чім дорога з Богом,
І як знайти нам теж шлях цей?

Всіх нам не знати й не злічити.
Та більшість з нас й не хоче знать,
І в тім і з тим зростають й діти,
Їм з тим в житті волять й страждать.

Чому є Світло, є й п'ятьма в нас,
Знання й невігластво в нас є,
І ніби ж є прогрес, й весь час,
Та для життя - що ж він дає?

І що для нас є святість в людстві -
Мерзенність перед Богом в тім,
З тим в бузувірстві і в розпутстві,
В п'ятьмі ж і гине весь наш дім!

І глухий кут тим всім здається,
Хто відповідь шукає сам,
Як серце крається в нас й рветься,
Щоб щось хоча б змінити нам,

Чи можем весь наш світ змінити,
І як, коли і в чому, й з чим,
Щоб в нім людьми, як люди жити
Так, як колись жили й ми в нім?

Тримали нас в п'ятьмі і в рабстві,
І ззовні в тім, й в самих собі,
В невігластві і в святотатстві,
На самоті ми і в юрбі

Назавжди відійшли в минуле.
Арійська нині Раса йде,
В ній дві третини перетнули,
П'ятьми Епоха вже зійде

Яке нам з Шамбали всім слали
В Великім Білім Братстві всі,
У всіх віках й життях давали
Те все, що маєм знать усі

Що мудрість в нас, людей, пред Богом -
В тім всім безумство наше ж є,
Що високо на всіх дорогах -
В тім ницість ми пред Ним даєм.

І лиш сліпий того не бачить,
І лиш глухий не чує те,
Як в серці камінь, то й не плаче
Те серце, воно ж геть пустає.

Бо має ж бути десь той вихід!
Якби нам знати: де й який,
Щоб і нам теж з тих знань хоч крихту
Здобути не з казок і з мрій.

Все це в нас є, й давно, ці знання
Давали нам у всіх віках,
Та в нас всіх не було дерзання,
У більшості - п'ятьма лиш й страх

Знать не хотіли, то й не знали,
Що ми живем мільйони літ,
І Раси три ми вже змінiali,
Лемурію, й Атлантів світ

Ось-ось, і теж зійде й назавжди
В минуле, також й в небуття.
Хто буде Вчення вчить, й уважно,
Той усвідомить й майбуття,

Про те, що смерть в нас є умовна,

Несем в собі ж все ми і всюди,
У всіх думках в нас й почуттях
Те, з чим ми люди й в чім іуди,
Всі біди й радості в нас, й крах

На всі складні й важкі питання.
Все Шамбала в віках несла.
Та в нас, на жаль, п'ятьма дерзання
Все віднімала в нас, й росла.

Те нам давали Рама й Крішна,
І Авраам, і Соломон,
Ізіда й Сіта, Сестри з Вищих,
Конфуцій, Лао Цзи, й свій трон

Ніхто й ніде сам, і ніколи,
Вже після Будди й Матір йшла
Христа, і Він Сам з Її школи,
В ній Матір з молоком дала

Ми ж й спотворили в тім, й закрили,
В догмах релігії геть всі!
Та ще й науки долучили,
І вони в тім і з тим усі.

Ми з ними й в них, з тими Знаннями,
Як бджоли всі з нектару мед
Цілющий, так й ми з прірви й з ями,
З п'ятьми й з невігластва – вперед,

Хто схоче й зможе, - ті всі й знайдуть,
І вже таких немало є,

Що лиш тіла вмирають в нас,
І що живем всі поголовно
В земнім й в надземнім. І весь час

Весь майже лиш від нас залежить,
Те з нами, й нам мільйони літ
Давали все, що дати належить,
В Знаннях від Бога всіх - одвіт

І Старші Всі Брати нам й Сестри
Давали все, що треба нам,
В віках й в тисячоліттях несли,
В життях у всіх, і тут і там.

Не захотів сам брати Будда,
Він теж від Шамбали нас вчив,
І Піфагор, й Платон - всі й всюди
Давали всім, з Них не спочив

Те все, до чого й Син додав вже,
За Ним приходив й Магомет.
Нам всіх і не назвуть, авжеж,
Все, що несли й дали в секрет -

Тому, щоб знать єдиний вихід,
У ньому для життя нам й вхід,
Від Шамбали Знання й по крихті,
Як бджоли, нам збирать й від бід.

До зцілення душі і тіла
Всі можемо й повинні йти,
Без Божих Знань не буде діла!
В них сенс і суть, й мету знайти

Кому Знання ті в серце зайдуть,
Що нам всім Шамбала дає.

Тих, що приховані в законах.
В них самоїдство, сміх і гріх
В людських з невігластва канонах,
В них й згинув для людей успіх.

Вже жити так, як гідні люди,
Бо Космос не менш рідний нам,
Ніж вся Земля, то ж ми іуди,
Хто нищить все і тут і там.

Ті до Космічного Закону
Про Перевтілення для всіх
Прийдуть, й збагнуть в нім ті канони,
Що форми лиш вмирають, їх

Змін форм в нас всіх, а дух в людині,
З душею й розумом в нас є,
В цій трійці є в нас та людина,
Яку Сам Бог в Світ і дає!

Ми й маємо в земних й в надземних,
У всіх життях, і тут і там
Всі Божі в Космосі й всю Землю
Творить, як Бог велів всім нам

З Законом цим для себе ж склавши,
Ми й маємо всі чітко знать:
Ми ж всі тут не «з нікуди» впавши,
Та і «в нікуди» ж не зникають

Ті люди всі й почнуть з Законів
Тих, що від Бога, не людей,
Бо в наших – скепсис, й забобонів
У них не менше, ніж смертей

А ми ж всі тут не раз живемо
На рідній Матінці-Землі,
Як втямим це, й життя спасемо,
Якщо почнем в Божій ріллі

В життях земних всіх і в надземних
Живем всі, й безперервно ми,
Лиш тіло йде, як прах наш, в землю,
Хто без невігластва й пільми -

Не тільки лише в людським царстві,
В твариннім також, і в рослин,
І в мінеральнім господарстві
Не може бути без форм і змін.

А інші всі тіла в нас смертні,
Фізичне і тонкі тіла,
Про це пізніше, а безсмертні
Ми в трійці лиш, в ній і діла

У тисячах життів всіх наших.
Про Перевтілення Закон
Нам Шамбала, від Бога давши,
Вклала й можливість, і канон

Нам всім, як ми покинем тіло.
Фізичне тіло тут без нас
Все піде в прах, а наше діло -

Там, як і тут, нам треба вчитись
В думках і в почуттях, й в ділах,
Постійно також і трудитись,
Ми й там зростаєм лиш в трудах.

Хочеш, не хочеш, - доведеться,
Бо там і тут в нас, в всіх життях
Зовсім не так, як нам здається,
Нам треба жити, щоб в них крах

З них генії зростуть й титани,
Не зразу, в сотнях їх життів!
Хто від п'ятьми - ті в прірви й в ями,
В п'ятьму! Й зростатимуть під спів

Окрім найнижчих кіл в надземнім,
Де гірше ще, ніж на Землі,
І жити там найбільш з нас темним,
В п'ятьмі й від Сатани в ріллі.

Про наслідки й про ті причини,
Що наслідки нам всім несуть,
Закони Божі з пуповини
В всім Космосі, в них сенс і суть!

Бо з Перевтілення Законом
Є той Закон Законів в нас,
Що Бог дав головним Каноном
На всі життя і на весь час,

Для кожного з нас Закон Карми
В життях надземних всіх й в земних,
З яким нам жити – наша дхарма,
Щоб нам не мати бід всіх й лих.

В тонких тілах там жить, й весь час

В Законі Перевтілень нами
Все пізнавать й вивчать, щоб знать,
В кожному з життів не раз екзамен
Та і не два нам всім складать,

Нам би не мати вже ніколи.
Хто з Світлом знань сам йде в життях -
Ті всі й зростають, тої школи
Хто не цурався сам в путях -

Ганебності й злоби у серці,
І так з життя в життя у тім,
До Бога в них закриті дверці
І в Космос весь, й майже у всім,

І все чому ж так є й буває,
Те треба нам всім з тим вивчать,
Не той з нас дурень, хто не знає,
А той, хто й сам не хоче знать

І їх нам всі не розірвати,
Вони ж в єдинім тілі всі,
Їх треба нам всі так вивчати,
Щоб знати точно й геть усі!

Як і всі інші, з ним в всіх інших
Зв'язок є повний всюди й в всіх,
Для праведних для всіх і грішних,
І з ним й у нім є гріх й успіх.

Бо в кожному з наших перевтілень,
В надземному світі й на землі
Ми в них самі - чи до катівень,
Чи до зростань. Хто з чим в риллі

Все рухається й не стоїть все,
І всі й у всьому там і тут,
І що хто може, те й несе:
Хтось все цілюще, хтось з отрут

І те все з нами, і в нас завжди,
В нас, в аурах наших й завжди,
І карма в кожному з нас уважно
І пильність в ній. Нема й нужди

Все йде за нами в життях й з нами,
Воно все йде і з нами, й в нас,
В тій аурі, в нас всіх з тілами
І день і ніч з нами, й весь час.

Те можна лиш в людських законах:
Десь обдурив, десь щось сховав,
Десь втік, й уник в наших канонах,
Досвід людський в тім все надбав,

І якщо вкрав, те ж й сам все згубиш,
Віднімуть в тебе, чи вкрадуть,
Як вбив когось, - теж вбитий будеш,
Не зразу, в карми свій в всім путь.

Закон Законів в Бога Карма,

Той Закон Карми – Закон Божий,
З всіх Будда нам про нього дав
Найбільше, щоб з нас в ньому кожен
Не падав би, а лиш зростав.

Йдемо, й ніхто з нас будь на місці
Не зможе, хоч й захоче сам,
Хоч на землі, в нашій колиці,
Хоч й в Космосі, в надземному, й там

Несе в собі ж те все, й з собою,
І в перевтіленнях у всіх
Хтось від п'ятьми, хтось - Світла воїн,
Хтось подвиг здійснює, хтось – гріх.

Під сумнів нам хоч щось в ній брати
В життях в нас, в втіленнях у всіх
Не треба нам ні в чім гадати,
Чий гріх в нас з нею й чий успіх.

Ніщо ж від карми не сховаєш,
Не милує вона й не б'є,
Що сам собі в ній склав - те й маєш,
Карма ж нам просто віддає.

Але ж в Законах Божих всім нам
Не відкупитись й не втекти,
В життях у всіх, і тут і там
Є карма, й з нею нам всім йти!

І точно так, якщо щось гідне
Зробив, чи й подвиг хтось здійснив,
Карма завжди, як мати рідна,
Дасть все нам в тім і з Божих Жнив!

Тому ж й Господь Будда навчав,
Щоб нам не гинути задарма,
Щоб з нас ніхто з ним не втрачав,

Щоб знав, що ми в собі ж й несемо
У своїх аурах, в життях,
В них ми всі разом і окремо,
На всіх дорогах й двох путях

У всіх життях і в всіх віках в нім,
В Законі Карми, всі ми й з ним,
В житті надземнім і в земнім
Хто з чим живе, той й буде з тим.

Сам докладає, щоб знать більше
У всіх своїх й завжди життях,
Щоб жить світліше і скоріше,
В них всіх завжди й для майбуття

Щоб ми жили, як гідні люди,
І карму шанували в нас,
Щоб не в п'їтьмі, не як іуди,
Щоб з нею й в ній не втратить шанс

В нас з гіршої у всім на кращу,
А з кращої - на кращу ще,
Якщо в життях ми не ледащо,
І в скепсисі не звели вщент

І те все видно нам наочно,
На кожнім кроці, в всіх життях,
В них кожна мить є час урочний,
Як жити нам для майбуття,

А навпаки, щоб з ним зростав лиш
В життях надземних і в земних,
Щоб з ним і в нім скоріш й сильніш
Люд позбавлявся б бід лихих.

В кармах своїх всіх особистих,
В сімейних й в колективних всіх,
В кармах країн й народів, звісно,
Теж точно так є гріх й успіх.

І в цім нема й не може бути
В нас сумнівів в всім і вагань,
Для тих, хто рве всі п'їтьми пута
З невігластва в собі ж, й старань

Щоб знати, що ж є карма, й мати
З тих знань в собі ж і суть, і сенс,
Ніде й ні в чім не нудьгувати,
Щоб путь в нас до мети не щез,

Нам для життя й в житті з собою,
Щоб усвідомить, треба ж знать,
Що в всіх життях лиш з боротьбою
Можливо й карму нам мінять

Самі себе в життях в безумство,
Як нині з нас багато хто
Те робить, ніби в вільнодумстві,
Насправді ж гине в тім, й будь хто!

Як вчить тому нас кожен Вчитель,
Такий, як Будда, є й Христос,

Нам безліч прикладів давали
В ті всі часи і в ті віки,
Та ми ж, на жаль, так мало брали,
Тому і маєм вже знаки

Бо бачить меншість з нас, і знає,
Що є в життях у всіх у нас
Багато тих всіх, хто страждає
І день і ніч в тім, і весь час.

Та є ж й багаті, і красиві,
Здорові духом й тілом є,
І зовсім з цим всім не спесиві,
І те все їм не Бог дає,

У всіх життях, завжди й у всьому
Про карму в дхармі дбає хто
І наодинці, й в гуртовому -
Тих не зламає вже ніхто!

І всіх їх карма вже не гнобить
І не гнітить, як тяжкий хрест,
А навпаки - з них кожен робить
Те, з чим і в чому він воскрес

Щоб їм сприяла їх же карма
У всім і в всьому, й залюбки,
В тім труд великий їх, в нім й дхарма,
І те й дається їм знаки.

В якій і б'ється більшість людства,
Що нині вся в п'їтьмі й живе,
Вся в бузувірствах і в розпутствах,

З Них кожен Божий є Водитель,
І в кожному з Космосу Колос

Невігластво й п'їтьму в собі ж ми.
І щодо карми й наших дій -
З нас більшість темних всіх й з п'їтьми,
А меншість з нас є з світлом мрій.

Каліки й жебраки, й убогі,
Безхатки, й інші всі, хто з тих
Жили й живуть в життях без Бога,
У злиднях бід своїх лихих.

А все й у всім - лиш їх же карма,
Яку і здобули вони,
Закон шануючи в них – дхарму,
Як дочки Божі і сини.

Такі всі з Світлом й в Світлі люди,
Йдуть у життях всіх навпростець,
І служать Богу й людству всюди,
В тім й мають свій в собі ж вінець.

В житі у кожному, в кожній миті,
В думках і в почуттях, й в ділах,
Те все, щоб з кармою жить в світі
Так, щоб їм з неї був в них дах.

Закон Законів – Закон Карми,
В нім Благо й пута, як й кому,
З ним неможливо нам без дхарми,
Без Світла в ній лише в п'їтьму,

І в тім, на жаль, все ж не нове!

Дурень не той, хто мало знає,
А той, хто й сам не хоче знать,
Від того й він, й близькі страждають
Замість того, щоб радість мать,

Як меншість з нас, хто з Світлом має
І радість, і успіх, не гріх,
Хто не про себе - про всіх дбає,
Тим і приходять в них успіх.

І карма є й у всього людства,
І у планети карма є,
Закон Законів, в нім напутства,
Які нам Космос весь дає.

І те все має й кожен атом,
І Космос весь те ж має сам,
Творець Сам Вищим своїм Актом
Дав всім і всьому те і нам!

І Сам Собі, Бог в тім і з тим Сам,
І маєм всі те знати й ми
У всіх життях, і тут і там,
Щоб жить лиш в Світлі, без пільми,

Яка в агонії ж вся нині,
Армагеддон в ній нині йде,
Загибель в нім, як в пуповині
Хто від пільми, для всіх й будь-де.

Так згинула в Пільми Епоху
Лемурія в лютім вогні,
І Атлантида зникла, й трохи
Не збереглось ніщо, й на дні

Нині вона в тім океані,
Який приніс їй той потоп,
В пільмі й в чаклунстві жить, й в дурмані -
Атланти в тім житті лиш гроб

Самі собі в собі ж й створили!
І нині ми – арійці в тім,
Йдем до вогню такої сили,
Що світ не бачив ще ні в чім.

І нас ніхто в тім не неволив,
Окрім пільми, що є і в нас,
На щастя, не у всіх. Дозволив
Закон Законів і в наш час

Нам зберегтись, хоча б в частині
Від людства в меншості, лиш в ній
Ті всі, хто з Світлом в пуповині,
З думок в них, з почуттів всіх й дій.

Ті в Світлі й з Світлом, і в єднанні
З Богом і з Космосом усім,
Доклали в всіх життях, в старанні,
В свій дух в життях перед усім.

По краплі, як нектар збирають
Всі бджоли з квітів - в соти й в мед,
Знання в собі ж й переробляють,
В тім є найбільший в нас секрет,

В яким секрету ж геть немає!
Все геніальне є й простим,
Хто сам й про що в життях з нас дбає,
Той буде й завжди в тім і з тим.

Світ Вогненний й почав весь Космос,
Світ Духу, Світла і Вогню,
В нім і Живуть всі Ті Колоси,
Що з всім й у всім, в ночі і в дню,

З нас всіх вже навіть те відомо,
Що Бог й Колоси всі - з Святих,
В єднанні й в єдності, й без втоми
Весь Космос на плечах своїх

Про єдність в нас, і про єднання
Від атома й до нас, людей,
І в людстві всім, хто з тим в стараннях -
Ті з Богом й з Космосом в путь цей

Бо й Світ Вогню в єднанні з Світом,
З Світом Тонким, що нижче є,
І світ земний фізичний слідом
Ще нижче, в трьох нам Бог дає.

Фізичний світ, матеріальний,
І Світ Тонкий - з матерій теж,
Та більш тонких, для нас він дальній,
А Світ Вогню - в нім Дух без меж!

І точно так є все й в людині,
У кожній, в кожному з усіх нас,
Хто з Богом є сам в пуповині
І день і ніч, і весь свій час.

Все, що є в світі, все зростає
Лиш в єдності, і єдність в нім,
Бог й Космос весь три світи має,
Вони всі в єдності є в тім.

В годині кожній, й в кожній миті
Найближчу Бог в Них всіх рідню
Для себе бачить, всі в одвіті
Вони вже з Богом разом! Й пню

Тримали і тримати будуть!
В Великім Білім Братстві всі
Про свій Путь з Богом не забудуть,
Від Шамбали знання нам всім

Йдуть в Світлі знань, і в нім те знають,
Що треба б знати нам усім:
В чім люди гинуть, в чім зростають,
Коли в єднанні з всім й у всім?

В Світі Вогню - Корінь й Фундамент,
З ним Світ Тонкий не бачим ми
Фізичним зором, лиш серцями,
Та тими лиш, що без пільми.

Всі три світи є й один в одному,
І в кожному є і інших два,
І всі вони в тілі Господнім,
І в тім є норма, не дива.

Без Бога ж нам й не до порога,

І щоб нам хоч щось й тут пізнати
Від Божих з Шамбали всіх Знань,
Сім «Я» всім треба в собі ж взнати,
Та і докласти в нас старань,

Сім тіл, сім «Я» є в всіх тілах, в нас,
Фізичне - з них найнижче в нас,
Його ж лиш бачим ми весь час,
Всі інші шість - з нас жоден раз

В нас, в людях, вища є тріада,
Та Трійця, в ній людина й є,
В Душі, Дух з Розумом й громада
В тій Трійці, що нам Бог дає,

І трійця та в нас всіх безсмертна,
Для нас в ній смерті вже нема,
Лиш четвериця нижча смертна,
В кожному з життів - нова, й сама,

Так і живем всі, хто як може,
Хто в єдності в собі в всіх них,
А хто в розбраті, в нім не гоже
Нам жити, в тім життя сліпих

В кожному житті ми знов міняєм,
В тонких й в фізичнім тілі в нас,
Як в трійці з серцем, й про що дбаєм,
Так і живем в всім, й кожен раз.

Як в Бога з Космосом, з світами
Ми навчимося в собі жить,

То значить - нам без Божих Знань
В пільмі до прірви лиш дорога,
Нема в тім сумнівів й вагань!

Бо в Космосі все – семеричне,
Від атома й до Бога, все!
Хоч все безмежне й безграничне,
І те все, все в собі ж й несе.

Ніхто ще сам не міг й не бачив.
Як Світ Тонкий і Світ Вогню -
Лиш ясновидці можуть бачить
Те серед ночі й в кожному дню.

Коли нас творить, як людей всіх.
В тій Трійці світ Вогню в нас весь,
Хто з нею й в ній - в тих завжди й успіх
У всіх світах і тут, і десь.

В ній особистість наша в тілі,
Точніше - в чотирьох тілах.
Ми як матрьошка, в сім на ділі
Одне в одному в нас в всіх ділах.

Та і глухих всіх нас, ще в серці,
В нім трійця вища в нас живе,
І в серці - Божі в Космос дверці!
Лиш в четвериці все нове

Як єдність ми в собі ж збудуєм,
А з тим і в сім'ях, з ними й більш
До міст й народів докрокуєм -
Те в єдності все йде й скоріш!

То в прірви не впадем вже й в ями,
А будем в єдності, служити

Нема й не може бути другого
В нас входу й виходу у тім,
Хто з Світлом - до Життя Нового,
На Новій вже Землі й у всім.

В собі самих вже, в сім'ях й в людстві,
І в єдності в нім в всіх життях,
Без бузுவіств всіх й без розпутства
В думках і в почуттях, й ділах,

Шукать нам треба, що єднає
Від Світла, в Світлі й з Світлом нас,
Все від пільми - лиш розділяє,
І так завжди в ній, й кожен раз,

Якщо ми люди й діти Божі,
А не раби, що від пільми,
То маєм пильно й насторожі
В знаннях й з знаннями бути ми!

Людина є в тім, в чім і мислить,
Про що і як, й для чого, й де,
В ній в думках її є всі смисли,
В яких й з якими вона йде

Якщо нам знать Закон про Думку -
Космічний, Божий той Закон,
В нім Космосу всі візерунки
Складаються в один Канон.

В ній Богу, Космосу і людству
У єдності й в єднанні ми,
Без бузувіств всіх й без розпутства,
Вже без невігластва й пільми.

Під Новим Небом лиш в єднанні,
У єдності вже й в повній в нас,
Без сумнівів, нудьги й вагання
Хоч й меншість з нас, та на весь час

В життях земних всіх і в надземних,
В них в повній єдності світів
Ми збережемо й відродимо Землю,
В нас залунає й в серцях спів!

І Закон Єдності Космічний -
Для Світу й всіх світів один,
В нім також є й вся семеричність,
Те знати мають дочка й син,

Шукать й знаходять в них ті смисли,
В яких нам суть й мету несуть,
І з ними й в них нам вчитись мислить,
Бо в мисленні ж - вся наша суть!

В собі ж до Бога, в Космос й в людство.
Ми в мисленні всі, й лиш в своїм
Маєм зробитись новим людством,
І в нім всім рідним, не чужим.

Якщо про єдність і єднання
В думках ми всі і в почуттях,
Доклали б разом в них старання -

Нас не здолав би й не збентежив,
Хто силу думки в нас вже взяв,
І те, що від думок залежить,
В Законі Божім в себе ж взяв

Ми в них і з ними охопити
Спроможні те, що треба нам,
В них в тілі і без тіла жити
Ми можем й завжди, тут і там.

З яким ми всі є, і в якому
В постійнім з всім й у всім зв'язку,
Ми люди є лиш з ним і в ньому,
Так на роду нам й на віку

В собі ж, й щомиті вже тримають,
З нас мало є таких, та все ж!
В майбутнім мислить так всі мають,
Щоб й з третім оком Лик в нас теж

Бо думка в нас – жива істота,
І що, і як в ній вклали ми,
Сама вона всю ту роботу
Від світла в нас, чи від п'тьми

Самі в собі, й з думок сторонніх,
Що линуть звідусіль, і в нас
Від знань всіх світлих й забобонних
І день і ніч в них ми, весь час.

Щоб те, що треба, нам складати
Для Бога й Космосу, й людей,
Треба вивчати думку й знати
Що, де й до чого. Закон цей -

Ніде й ні в чім й ніякий крах

В життях земних всіх і в надземних.
Ми ж з думками, і думки в нас,
Ми Бога й Космос весь, і Землю
В думках тримаєм, все й весь час

Про Думку нам Закон в нас Божий,
Космічний, з нею й в ній Закон,
Повинен знать Закон той кожен,
В нім вся людина, й той Канон,

Дав Сам Господь, Творець, Владика,
І ми з тим діти всі Його
Найближчі, хто з нас в серці Лика
В думках і день, і ніч Того

Був вже постійно й самостійно,
До того нам потрібно йти
В думках з ділами, а не мрійно,
Лиш в них нам й досягти мети.

Вже й буде здійснювати й всюди,
В життях надземних і в земних,
Те можуть й роблять Бог лиш, й люди
В думках й з думками, і з своїх

З нас й в нас щомиті линуть думки,
Хоч знаєм ми про те, хоч ні,
В них в Космосі всім візерунки
Складаєм чисті ми й брудні.

Космічний, що є в нас від Бога,
Нам все відкриє й все нам дасть
Всім, в кого з ним і в нім дорога,
Хто сам в собі й для себе ж власть

В думках своїх всіх хоче взяти,
Щоб мислити в них так почать,
Щоб гідність день і ніч тримати,
Як нас від Шамбали всі вчать!

Бо думка ж може бути й цілюща,
А може десь когось і вбить,
Людина в думці всемогуща,
Якщо сама себе в ній вчить.

Бо думка в нас всіх є й магнітом,
Лине вона до тих думок,
З яких сама, і з тим з всім світом.
В тім добре втямить цей урок

Нам треба всім, бо все ж й вернеться,
Посилившись в багато раз,
Все, що притягнеться, й зів'ється
В єдиний в тім клубок. Весь час

Ті йдуть завжди процеси в світі,
До світлих й добрих всіх думок -
Такі ж і йдуть, й до нас в одвіті,
А темні й злі - геть знищать в строк,

Який самі ж ми в них вкладаєм,
Якщо вже знаєм й вмієм ми,
Хто, скільки знає й про що дбає,
Хто йде від Світла, хто з п'ятьми.

Те все в нас всіх, і в першу чергу
З думками є в нас, і з думок:
Чи Богу свічки, чи кочерги
Ми чорту в них несем. Урок

Ми саме в цьому й маєм вивчить,
І знову й знов в життях вивчать,
Що думка - бумеранг є, й зичить
Ми можем думкою, й втрачать.

І думка, як жива істота,
Живе і в нас вона, й без нас,
В всім Космосі її робота,
В ній день і ніч ми всі, й весь час

Шлем в Космос й для Землі лиш радість,
Красу і мудрість, й світло шлем,
Чи зло і ненависть лиш й заздрість,
Те все й отримуєм, й знайдем.

І воно все є в нас й над нами,
І в аурах те все несем,
Над сім'ями і над містами,
Як в хмарах те несем, й даєм

З яких в думках дощу, в нас лине
Те все, як пара, йшло в них з нас,
З тих всіх думок, що в світ весь линуть
І день і ніч, і весь наш час.

Бо думка ж в нас матеріальна,

Та в ній же є від нас і дух,
Жива істота в ній буквально
Чи для життя, чи для розрух.

Над думкою нам всім вже мислить
Давно пора, щоб з нею й в ній
Шукать й знаходити ті смисли
З думок і з почуттів в нас й дій,

Своє й близьких всіх своїх нести.
Але ж ті, хто зростуть в собі -
Для Бога й Космосу воскреснуть
В самих собі. Хто в боротьбі

Що дасть нам і мету знайти в нім,
І суть, і сутність нашу з ним.
Для думки Космос – рідний дім,
То значить, і для нас все з тим

Не лиш можливо, а й потрібно
Нам всім жити з думками, й в них
Ми в них по справжньому всі рідні,
Лиш в них позбавимось ми й лих.

Треба вивчати всі Закони,
Космічні всі Закони з тим,
Щоб нам в життях Божі Канони
Знати й тримати, й з всім лихим

Знайдем той всі, який шукаєм,
Від Бога й Космосу він в нас.
Хто знає й часу не втрачає,
Ті всі вже не змарнують час!

Не може жити світ без думки,
В ній арматура є й цемент,
В всім Космосі всі візерунки
Думка скріплює й рушить, й вщент.

Які в життях нас піднімають
Та і складають в нас життя.
Всі люди в думках мріють, й дбають
Про все, що хочуть в майбуття

За те, щоб мати честь служити
Для Бога й Космосу, й людей,
Щоб честь ту мати, треба ж вчити
Закон про Думку, сенс в нім цей,

Відкриється, бо думка ж прийде
Із Космосу до нас і в нас,
І Мудрість Божа з нею ввійде
З тим прямо в нас, і так щораз

Щоб жить в Загальнім Благі всім нам,
Без думки в нас - те й не почать,
В життях усіх, і тут і там,
Не можна часу більш втрачати!

Нам в Еволюцію ту вийти,
В яку Космічний дав Закон
Той путь, з яким й в якому прийдем
До Аналогій в них, й Канон

В всій Еволюції Космічній
Є Аналогія у всім,

Йде Еволюція в Епохах,
З яких й складається весь хід,
Їх всіх чотири, в них потроху
Від Світла й щастя, - до тьми й бід

З Епохи Світла, з золотої,
Ми починаєм, як з весни
Найбільш тривалої, й такої,
Де Світло лиш, й нема в ній тьми.

В той срібний Вік. Три чверті Світла,
І вже на цілу чверть в нім тьми,
Але ж в трудах в нім, як в молитвах,
Все ж майже всі живем ще ми.

І з ним, і в нім ми всі вже в осінь,
В осінь життя в нас, й майбуття
Йдемо самі, ніхто ж не просить,
Так й до зими, в ній - без пуття.

Лиш чверть тривалість Калі Юги,
Епохи Тьми в нас і зими,
За тим весна знов, й Сатя Юга,
В ній знов лиш Світло, й нема тьми!

В тих Еволюції Епохах
Є схожість і несхожість з тим,
В чім зміна йде в нас, й світ потроху
Стає в тім з нами вже другим.

Бо починався Космос з точки,
І в точці тій був Бог наш й Дух,
Та точка й стала тим росточком,

В бутті, як в ниві тій одвічній,
В житті надземнім і в земнім.

Занурення йде в нас, і в людстві
В тім Аналогія теж є,
В тьмі, й в бузувірстві і в розпутстві,
І в тім всім ми, не Бог дає.

Як до затемнення в ній зійдем,
Ми й в літній час в життя підем,
На чверть коротший в вік з тим прийдем,
І чверть птьми в собі ж внесем

А потім йдем вже в Вік від бронзи,
Дві чверті Світла в нім, дві – тьми,
Вік вдвічі той в нас вже коротший,
Ніж Світла Вік, де жили ми.

Бо лише чверть в зимі в нас Світла,
То - чорний і залізний Вік,
Три чверті від птьми в тім житлі,
І найкоротший той Вік бід.

І потім - знов вже Трета Юга,
Вік літа й срібла знов прийде,
Вік осені з Двапара Юги,
Вік бронзи знов до зими йде.

Є в тім багато аналогій,
І нам їх треба всі вивчать,
Щоб знать, від чого світ убогий,
І як й він й з чого жить почав.

В якій в Життя весь світ й набух ,

Як набухає брунька-почка.
Розкрившись, Дух й Душу відкрив,
І стало два вже в тім рощка,
Бог з небуття, й буття творив.

Коли вже Душа-Матір з Духом-Батьком,
Як Сина - Космос й Розум в Нім
Дали й від Нього, й в Нім всі статки
Заклали й склали в Космос в тім,

Так Еволюція й настала,
Коли з одного стало два,
А з двох з тим й три відразу стало,
В четвертім й Космос - не дива!

А те, що в Світ Буття приходить
Вже як квадрат, а в ньому й круг,
Що й до десятки в нім доходить,
І в тім від Бога йде весь рух.

Про те все Піфагор відкрив нам,
Що Бог все Мірою й Числом,
Від Абсолюту все в нім, й там
Бог й переніс в буття, й зросло

З тих перших Трьох, нам недоступних,
Як Бог, так й Абсолют всім нам,
Та в світ буття всім путь з доступних
В життях у всіх, і тут і там,

В життях земних всіх і в надземних,
Ми в трьох світах є всі в бутті!
І Космос весь в нім ми, і Землю,
В минулім й нині, й в майбутті

В всій Еволюції вивчати
Можем й повинні, з нею жить,
Вона ж нам всім є Батько й Мати,
І з Аналогій все в ній вчить

Давно нам й неодмінно ж треба.
Все, як в великім, так й в малім,
Що треба для Землі й для Неба
Як нагорі, так й знизу в тім.

Від атома і до людини,
І від людей в тім й до планет -
Путь в Еволюції єдиний,
В нім й геніальності секрет,

Який не осягнуть нікому
У всій в нім в Божій повноті,
Але ж людьми нам жить лиш в ньому.
В тім й геніальність в простоті,

Яку збирали ми в всіх царствах,
Коли в стихіях всіх жили
Землі й води, й повітря царство,
Все ж від вогню, ми й в нім росли,

І в мінеральнім, і в рослиннім,
І все тваринне теж пройшли,
Від атома так всі повинні,
Щоб й до людини вже дійшли.

Але ж в тих всіх до-людських царствах
Самосвідомості ж нема
Лиш Бог й людина в вищій царстві
Бог дав нам Іскру ж не дарма

Складаєм з того й так, як знаєм,
А знаєм дуже мало ми,
Якщо в пільмі наш світ конає
В невігластві в нас від пільми.

Як бджоли мед збирають в соти,
Так нам всім треба в нас знання
Збирати й класти в себе ж, доти
Ми те не втямим. Нам рідня

Світ з еволюцій й аналогій,
І з інволюцій також, й в них
В дорозі з Світлом, чи в убогій -
Це все й у всім від нас самих

Щоб йти до кращої в нас долі,
І карму нашу, й дхарму в нас
З свідомістю й в свободній волі
Випереджати в всім, й весь час!

Лиш Бог й людина, й люди в людстві
Повинні знати й жити з ним,
Хто з ним і в ньому, не в розпутстві -
Сам Бог допомагає тим!

І в нім і з ним вже, хто з Законом,
І він з свідомістю є в них,
З мораллю й з етикою в тому,
Без чого з нас людей таких,

Ту Іскру Божу, з нею й в ній ми
В самосвідомості своїй
Наш путь до Світла чи пільми
З думок всіх, з почуттів в нас й дій

Щоб не конати, треба ж знати,
Щоб знати, вірити в знання,
І день і ніч нам те вивчати,
Що дасть й в пільмі нам світло дня.

Буде не Світла світ, з пільмою
Життя в нас буде навмання,
В нім не зросте з нас Світла воїн,
В пільмі ж невігластво й брехня.

Залежало завжди й залежить.
Те треба нам всім твердо знать,
Самосвідомість нам належить
Всім розширять самим, й зростать,

Є в нас й такий Закон від Бога,
Космічний в Всесвіті Закон,
Закон для всіх, і в всьому строгий,
В Свободній Волі жить Канон.

Бо в кого Бог живе з ним в серці,
З нас кожен має жити з Ним,
В свободній волі й в Космос дверці
Відкриєм ми з Законом цим.

Як треба Космосу і людству,

В свідомості й в свободній волі,
В земних й в надземних всіх життях,
Ми всі й складаєм наші долі,
На всіх дорогах й всіх стежках.

З нас, хто зростив свободну волю
І ту свідомість, що дасть нам
В них й відповідну нашу долю,
В життях у всіх, і тут і там.

Те все й залежить в нас від волі,
Ми вільні завжди з нею, й в ній,
В ній вибір в нас щомиті й долі,
Яку складаємо з слів й з дій.

В життях воно є лиш в безвольних,
В невігластві й в пітьмі в них жить,
Нині є більшість з нас в тім вольних,
Хто Світлу й світу сам служить

В своїх земних й в надземних путах!
Підступна й сильна в них пітьма,
В невігластві, в них й з ними плутать
Спроможна нас й лишать ума,

Не тільки Бога і батьків всіх,
Але ж й самі собі, й в собі
Несемо успіх в нас чи гріх,
І наодинці, і в юрбі

Складаєм в всіх життях, на Світло
Чи на пітьму в самих собі,

Ніде й ні в чім не може бути,
Щоб без пітьми жить й без розпутства,
В тім лише в гідних людях суть.

І нас ніхто в тім не неволить,
Якщо до Світла ми з ним йдем,
Лише з пітьми й в пітьмі неволять
Всіх, та не всі ми в ній впадем,

Як будем ми в них й з ними жити,
Про кого й що дбати в життях,
Кому й чому будем служити
В думках в нас, почуттях й ділах -

І в нас вона в життях зростає,
Свідомість й воля в нас росте,
Якщо ми в тім в життях всіх дбаєм,
Щоб не було в нас все пуге.

Не захотів, й нині не хоче,
Для Бога й Космосу щоб жить,
Для себе лиш всі дні й всі ночі -
Пітьмі й вдалось таких сповить

Як в нас слабка свідомість й воля,
Від духу й з духом в нас вони,
В свободній волі вся та доля,
І ми ж всі дочки і сини

В свободній волі в нас, і з нами.
Ми падаєм й зростаєм в ній,
В ній й з нею в нас щомить екзамен
З думок всіх, й з почуттів в нас й дій

І з тим і в тім те й маєм житло
В житті, й в постійній боротьбі.

В нім шанс найкращий є всім мати
Те, що лиш в мріях і в казках,
В життях, й життя випереджати
В свободній волі, й ні в чім крах

Повинні мати в Світлі й з Світлом,
Хто з ним і в ньому йде в життях,
В трудах в постійних, як в молитвах,
На всіх дорогах й всіх стежках

Надасть підтримку й допомогу,
Щоб в Світлі встояли й вони,
В свободній волі щоб дорогу
Як дочки Світла всі й сини

І те все ми в свободній волі,
З нею й в свідомості своїй,
На всі свої в майбутнім долі
З думок в нас й почуттів, і з дій

Під яким й будемо ми жити
І нині, й в майбутті в життях,
Кому й чому будем служити
На всіх дорогах в нас й стежках.

Без волі в нас нема ж людини,
То щось таке - ні те, ні се,
В кожному житті нам ще з дитини
Треба та воля, що спасе

Хоч хочем знать ми, чи не хочем
Про той Космічний в нас Закон,
Він в нас і з нами вдень й щоночі,
Нема ж для нього перепон!

Не допустить ніде й ніколи.
З свідомістю вся воля в нас
Зростає лиш від тої школи,
Яку самі ж в собі й весь час

Служить сам Космосу і людству,
Той вже ніколи і ні в чім,
Ні в бузувірства, ні в розпутства
Сам не впаде, і іншим в тім

Теж би обрали, й жити б стали
Так, як Господь нас всіх навчав,
Щоб набували й не втрачали
Те все, що Космос весь нам дав.

Можем й повинні так складати,
По крихті в кожную мить в життях,
Щоб брати те, що треба, й знати,
У чому й з чим ми зводим дах,

Те все завжди в свободній волі,
Як є вона у нас, ми в ній
Зростем до кращої в всім долі,
Яка в нас є з всіх світлих мрій.

Від бузувірства нас й розпутства,
Яке у всім в Епоху Тьми,
І в тім, на жаль, є більшість з людства.

Треба ще змалечку в нас волю
Так гартувати, щоб росла,
Щоб захистить дітей від болю,
Щоб світла воля їм несла

Щоб не зійти до злої волі,
В ній також вибір всіх з пільми,
Але ж в ній путь до злої долі,
А не дай Бог, щоб в ній і ми

Тому завжди простий в нас вибір,
І кожна мить він в нас й складний,
Легкий й важкий, в тім всім є вимір:
В залежності від кого, й чий.

Те все нам Космос весь, є й в людства,
Тільки ж бери, вивчай все й знай,
Щоб жити всім нам без розпутства
І тут вже, й на землі, щоб рай

Залежить він, й в свободній волі
Успіх чи неуспіх в життях,
Як жертва, як дарунок долі,
Як нагорода в нас чи крах

І вже самі в свою ж свідомість
І Закон Жертви й нам прийнять,
Космічний теж Закон, й натовість
Хто з ним і в нім себе ж тримать

Бо Закон Жертви в нас й над нами,
І всі, хто йде й свідомо з ним,
В нім головний в житті екзамен
Здають на право бути тим,

Щоб в нім не опинились й ми,

Від всіх батьків й дорослих світло
До школи й в школах, й в сім'ях всіх,
В трудах постійних, як в молитвах,
І буде в нас у всім успіх.

Колись були й жили б з пільмою!
В ній вибору в нас всіх нема,
В свободній волі путь з собою,
А в злій в нас гнобить та ж пільма.

В свободній волі й в нашій долі
Ми всі ж господарями є,
Самі в собі ми й учні в школі,
І вчителі в собі ж! Й дає

Був би в житті не тільки в мріях,
А і в реаліях в нас всіх,
В думках і в почуттях, й в всіх діях
Від нас і в наших в тім успіх

В нас і від нас, хто знає, в чому
І як те все й в собі ж вмістить,
І бути з тим завжди і в тому,
З чим ми могли б й хотіли б жить.

Сам зможе завжди і захоче,
Ті люди всі в своїх життях
Хоч серед дня, хоч й серед ночі -
На світлих й Божих лиш путях.

Той гімн в них Богу і планеті,
І Світлу Божому в житті,
Щоб ми всі не жили в вендеті
Ні нині вже, ні в майбутті.

Свій путь вже почали, як люди,
І Іскру Божу в Жертві Бог
Сам в кожному з нас із Себе в груди
Ту Іскру нам вмістив, й порог

У всіх життях, в земних й в надземних
Закон Космічний, й діє він
І на землі, й береже Землю
В небесних сферах також, в тім

Теж маєм жить з Законом Жертви,
І з ним і в ньому жити нам,
Щоб жити для живих, не мертвих,
У всіх життях, і тут і там.

Той, що нам в жертві лиш дається.
Хто з подвигом сам, з нею й в ній,
І в жертві всім служити рветься,
З думок всіх, й з почуттів і дій

З чим люди світлі подвиг в жертві
Для людства вже всього несуть,
І в метушні, і в круговерті,
Не втративши ні сенс, ні суть,

Дається весь їх путь в них в жертві

Хто вже йде сам в свій путь лиш з Світлом,
І в тім путі не зрадить він.
В усім Космосі в тих людей житло,
І Космосу в серцях в них гімн,

З Законом Жертви ми ж й родились,
І з ним і в нім стали людьми,
В нас, в Іскрі Божій опинились
Як люди вже в ній, й з нею ми

Ми всі людський переступили,
І стали вже навек людьми,
В Законі Жертви Бог дав й сили,
Щоб з ним і в нім зростали ми.

Творіння Боже й Провидіння,
Світ з ним і в ньому весь, і ми,
Як люди Божі, й в Нім створіння,
Хто без невігластва й п'їтьми

І в нас для того є і Вчення,
І прикладів є й через край,
Щоб мати в них і нам натхнення,
І в них знайти в житті свій рай,

Хто сам й складає в собі жертву
Для Бога й Космосу всього,
Щоб на Землі в п'їтьмі з тим мертвих
Було б вже менше! Й від того,

А навпаки - сильніші стали
У Світлі й з Світлом, й залюбки,
Зросли й зростили б ареали,
Для людства на Землі, й взнаки

Для всіх, хто йде сам в ньому, й з ним,
Ті всі духом живі, а мертві -
З життя зникають всі, як дим.

Чи навпаки - Світ очищає
В Законі Жертви Духом Він,
В Нім й Макрокосм весь так зростає
І в нашій мікрокосмі. В усіх

Хто сам себе веде свідомо,
В свободній волі й в кармі путь
Хто вже обрав, ті несвідомо
Ніде й ні в чім в життях не йдуть,

Щомиті в усіх в Житті складає,
І в ній і з нею й ми живем,
Хто сам в свідомість те вміщає -
Ті всі для Бога й з Богом йдем!

Хто з подвигом живе і в жертві -
Ті з Бога приклад вже взяли,
І з усіх, Хто в Шамбалі, Безсмертні
Що серед нас, всі тут жили!

Давно б змогли, та й нині можуть,
Якби не Братство, то й знесли б!
Сили п'ятьми теж жертви множать,
В них вони також всі зросли,

У тих усіх, хто йде лиш до Світла,
І хто з тим усім, і в тому сам,
В усіх Космосі мати хоче житло
У всіх життях, і тут і там,

Бо жертва йде й до нас від Духу,
І наша також йде від нас,
В Законі Жертви Бог розруху
І Космос весь спиняє враз!

Теж діє й завжди Закон Жертви,
Але ж свідомо тільки в ній
Ті всі, хто духом з нас не мертві
І в подвигу у жертві усіх,

В земних й в надземних Закон Жертви
Діє для всього і для усіх,
Сам Бог в Собі ж найбільшу Жертву,
В весь Космос і для нас усіх

І з радістю в нас, з тим Законом,
Що й нам дає в життях усіх шанс,
В них вищим є те все Каноном,
В нас усіх, як в людях, і для нас,

Жили тут в кожному столітті
Всі Сестри серед нас й Брати,
Без Подвигів їх лихоліття
Всіх нас й планету всю знести

Тому в нас жертва й подвиг світлим
У всіх життях повинні бути,
В трудах постійних, як в молитвах,
І в тім є сенс, мета в нас й суть.

Те, в якому Шамбалі і Братству
Вже зможемо у жертві й ми

Велике чудо в життях жертви,
І подвиг з ними й в них є весь,
Те чудо для живих, не мертвих,
Воно щомиті й тут, не десь,

Що в нас обов'язок є в жертві,
Щоб хоч вже в чомусь й нам віддять
Те, що ми брали, щоб не мертві
Були в життях, нам Світла Рать,

В своїй одвічній, й вічній Жертві,
Від створення всіх нас людьми
Те все, з чим ми в життях не мертві!
Щоб нині кігті з лап п'ятьми

Вкладала у Всесвітній Жертві,
Те все, ще треба втямить нам,
Всі, хто є в ній - від Бога! Мертві -
Ті, хто з п'ятьми і тут, і там,

Лише туди всіх темних зводить,
І з тим, і в тім й згинуть вони,
Хто що шукає, - те й знаходить,
З п'ятьми всі йдуть до Сатани!

Потрібно брати всім й вивчати,
Щоб в Шамбалі колись й нам будь,
Нині служить й допомагати
У жертві й в подвигу - в тім суть

Всім тим, хто в серці з Богом й Духом,
Жить в Вічності й в безсмерті нам,
Щоб в всіх життях світ без розрухи

Служити вірно й вільно, рабство
Є лиш в невігластві з п'ятьми!

Не тільки може бути, - й повинно,
Для тих і в тих, хто в ньому й з ним,
Нема з нас в Світі геть не винних,
І ми ж повинні жити з тим,

Вся Ієрархія від Світла,
Велике Біле Братство все,
Вся Шамбала, в ній й Бога Житло
В мільйонах років нам несе

Нас не роздерли, й не згубили,
Бо Шамбала є в нас у всіх,
Вся Ієрархія, й всі сили
Й Життя своє і в наш успіх

Хоч ще живі вони, та й мертві
Водночас, шансів в них нема,
Всі, хто не Божій служать Жертві -
Йдуть в Хаос, в небуття! Й п'ятьма

А з небуття щоб знов вже зійти,
То ще ж в трильйонах років знов
Йти треба, щоб знов в люди вийти,
Про те все в Вченні нам з Основ

Для всіх, хто хоче й зможе Світлу
З ним й Космосу всьому служить,
В Безмежності всіх нас є житло,
Лиш в ній і з нею й треба жить

Жили б й творили тут і там

Як люди світлі, в Світлі й з Світлом,
В тім Ієрархія нас вчить,
В житті всім труд її – молитва,
І нам всім приклад в тім, як жить.

Але ж Закони всі Космічні
Ні в чім не змінюються, й суть,
І сенс, й мета у них етичні,
І з ними й в них весь Космос путь

Ті всі, хто їх вже й усвідомить,
І жити буде з ними й в них -
Тих також всіх й Сам Бог боронить,
Вже серцем не сліпих й глухих!

І в нас єдина в світ дорога,
А в ній всього є два путі,
У серці й з серцем, Агні Йога
Про все, і все дає в житті,

В кожному з життів, в земнім й надземнім,
Хто з Агні Йоогою в житті,
Весь Космос з Богом й нашу Землю
І людство все в ній в майбутті

Всі сумніви, нудьгу й байдужість,
Хто в серці й з серцем сам здолав -
Ті з Світлом Божим у співдружність
Ввійшли назавжди, й в той анклав,

Те, що потрібно Богу й людству,
І жертву, й подвиг в тім несли,
Щоб бузувірства всі й розпутства
В них знищити. Щоб ми зросли

Немає ж в Космосі повторів
Один в один, ніде й ні в чім,
Все знов й нове у щасті й в горі,
І ми ж нові й щомиті в тім,

Складає з Богом й прокладає,
І в тім незмінним Космос є.
Всі ті, хто ці Закони знає,
Що Бог нам з Космосом дає,

Бо головний в нас орган – серце,
І в Бога, й в Космосі у всім
У ньому в людях в Космос дверці,
І вікна також є лиш в нім.

Що є незмінним й неодмінним,
А що міняється й весь час,
В нім з нею жити в знаннях й вмінні,
Маєм зростати й завжди, шанс

Сам в своїм серці вже вміщає,
Як в сонці сонць своїм у всім -
Той путь свій з Богом й в Нім складає,
У серці й з розумом своїм.

В яким все майбуття у людства,
Все світле й чисте майбуття,
Без бузувірства й без розпутства,
У всьому в нас й у всіх життях,

В думках і в почуттях, й в ділах всіх,
Хто з Вченням буде жити й в нім -
В тих неодмінно буде й успіх!
Хоч й помилок нам також в тім

Не може бути й не буває
Без помилок нам йти в життях,
Хто знать не хоче, той не знає,
Що кожен з нас на двох путях.

А те, що ми в свободній волі,
З свідомістю в нас всій в собі
Самі складаєм в кармі – долі,
Собі ж, з собою в боротьбі.

Є два путі в нас всіх: в безсмертя,
У Світлі й з Богом в нас той путь,
І в метушні в нас й в круговерті
Є путь в нікуди. Сенс і суть

Складали завжди і складаєм,
І будем всі складать, й завжди.
Хто з Вченням йде, той все це знає,
І з ним і в нім нема нужди

У всьому і для всіх є приклад
В Великім Білім Братстві, в нім
За Світло й за життя в всіх битвах
Всі Сестри й всі Брати у тім,

І в нім і з ним для нас всіх Жертву,
В якій є ствердження життя,
Для Братства всі живі, не мертві,
В тілах й без тіл, хто йде в буття

Уникнути ніяк не можна,
Коли ходити ми вчимось -
Не раз, не два дитина кожна
Впаде і вдариться об щось!

І ті путі в нас - по спіралі,
Вперед на гору, й назад вниз,
І по обох всі йдем й все далі,
І в тім не долі в нас каприз,

Та слід при цьому нам всім знати,
Що не собі ж лиш, а й тим всім,
Кого ми можемо і не знати
В житті надземнім і в земнім.

І ту мету, що в нас і з нами,
І ми є також з нею й в ній,
Щомиті ми в життях екзамен
З думок в нас, з почуттів й всіх дій

Нам мати сумніви, хоч в чомусь,
Нужда є в нас знання збирать,
Щоб не з нудьгою жить, натомість
У світлі знань й завжди зростать.

Що не дало пільмі нас й Землю
Геть знищити й з життя звести,
В життях земних всіх і в надземних
Всі в Братстві свій дозор нести,

Сам з Світлом, в Світлі і до Світла -

З якими і в яких до Бога
Все ближчими стають вони.
Про те все дасть нам Агні Йога,
Щоб дочки Божі всі й сини,

Всім Ієрархія від Світла
Дає можливості в нім всі,
В нім шлях в безсмертя, й всюди житло
Ми можемо мати й геть усі,

Ми зможемо, як гідні люди!
В тім аксіома в нас, й для нас
Для всіх, хто люди, не іуди,
В ній виграш весь й щасливий шанс,

Які даються нам у Вченні,
А з ними й в них нам всім рости
В світлих думках й трудах, в натхненні.
Дай, Боже, знань нам, й захисти

Що все своє життя, як Жертву,
Як подвиг безкінечний в нім,
Щоб серед нас не було мертвих
В життях надземнім і в земнім,

Нема й не може бути мрії
Більш світлої, й чистіш в всіх нас,
В думках і в почуттях всіх й діях
Шукать й знаходять нам свій шанс,

Таким всім людям треба зичить,
І нам самим з такими йти,

У всіх таких в безсмертя путь,
В трудах вони всі, як в молитвах,
І в тім в них сенс, мета і суть,

А не раби, без тіла й в тілі,
У всіх життях, забувши страх,
В кожному малім й в великім ділі
Зростали на своїх путях.

Хто схоче й зможе з тим і в тому,
У чому Вчення нас всіх вчить,
І наодинці, й в гуртовому
Лиш з Вчителями Світла жить

Який лиш раз дається легко.
Хто в перший раз не взяв - тим знов
Буде все важче, й більш далеко,
Те все прийде в знаннях Основ,

Нас від невігластва з пільмою,
Не дай нам, Боже, впасти в них!
Так молиться від Світла воїн,
І всім нам приклад брати з тих,

Так жити й нам, й всьому служити
У всіх життях, і тут і там,
З всім Космосом в серці дружити,
З планетою й з всім людством нам.

Всім тим, хто все це усвідомив,
І сам в собі ж це все вмістив,
Жити життям щасливим й повним,
З посівом кожним кращих жнив.

Всім людям шлях в безсмертя личить,
Та в тім не всім вдасться дійти!

Микола Іващенко, Київ, 29. 09. 2019 р.